

Schola ludus aneb Škola je boj

fejeton

Monika Robotková (6. A)

Škola je pro mnohé studenty bojištěm a ani já ji nevnímám jinak. Spíš než bitvu na Bíle hoře mi ale pohyb po škole mnohdy připomíná sportovní klání. Na letní olympijské hry se s chutí podívám v televizi, zimních olympijských her se ale daleko radši účastním osobně.

Je to s podivem, ale tahle olympiáda se koná namísto jednou za čtyři roky každodenně. Slavností oheň zapalovat naštěstí nemusím a místo pochodně s věčným ohněm běhám do školy s taškou plnou učení. Už kousek před školou mě čeká kombinace krasobruslení i rychlobruslení, což ani v Salt Lake City podle spolehlivých zdrojů nezkoušeli. Salchowa i Lutze už zvládám bravurně, takže za provedení dostávám od pana školníka obvykle plný počet bodů. Estetický dojem z jízdy ale nejspíš není dostačující, protože vavřínový věnec mi zatím nikdo nepředal, ale stupně vítězů v podobě schodů u hlavního portálu zklamání trochu kompenzují.

Další odlišností této olympiády je zařazení některých sportů z LOH. V šatně se přesvědčím, že absolvování zápasů v karate, judu a zápase řeckořímském je podmínkou pro postup do třídy. Zde pochopím pravou podstatu olympijských her – i když jsme každý z jiného kraje, všichni jsme si rovni. Vytrénovaní jedinci mají ovšem nespornou výhodu. Při těchto zápasech dochází k největšímu sbližování s ostatními sportovci. Je snad nemožné nenavázat bližší kontakt s člověkem, který na vás leží nebo vám právě stojí na krku.

Zahajovací ceremoniál našich her je prostý: zvoní! Po příchodu do třídy ještě zvládnou zhlédnout několik hokejových zápasů a pak už mě trenér profesor posadí na střídačku.

Po skončení hodiny se musím přesunout na další sportoviště – na chodbě se utkáme v běhu na lyžích. Na schodech následně typ lyží vyměníme, protože nás čeká alpské lyžování. Při malé kumulaci studentů absolvujeme pouhý sjezd. Když se počet překážek na trati zvýší, musíme čelit slalomu. Přesun z druhého patra do přízemí pak tedy nutně musí být obří slalom.

Čas od času některého ze studentů potká i severská kombinace. Především při nedostatku času jsou totiž skoky vítaným zpestřením. Po těchto namáhavých disciplínách opět přichází odpočinek v podobě vyučovací hodiny.

Takto se střídají chvíle odpočinku s napínavými okamžiky životních zápasů. Nakonec se všichni radujeme při závěrečném ceremoniálu, opět je to pouhé zvonění. Hluboký dojem z olympiády v nás zůstává ještě dlouho po opuštění školy. Mnozí sportovci léčí vážná zranění, někteří si vystavují cenné trofeje na čestná místa a většina prožívá zklamání z dnešního neúspěchu. Jedno však máme společné – všichni se připravujeme na další zápasy, další napínavá utkání a vesměs se všichni těšíme na zítřejší opětovná setkání.